

Caldwell Cigarr Company Long Live the King Manzanita

Månadens lillpinne är en Petit Corona från Caldwell. Jag vill rekommendera dig att utföra följande experiment för att ge en extra dimension åt din upplevelse. Båda cigarrerna är bra var för sig men rökta i serie uppnår dom en nivå till.

Cigarrer: Caldwell Cigars
-The King is Dead Manzanita
-Long Live The King Manzanita

Vitola: Petit Corona
Dimensioner: 110 x 42
Röktid: 30 till 40 minuter

The King is Dead

Täckblad: Negrito Dominicano (2008)

Omblad: Corojo Domincano (2006)

Inlaga: Corojo Ligerio Dominicano (2006) Negrito Viso Dominicano (2008) HVA 20/20 (2010)

Long Live the King

Täckblad: Corojo Domincano (2008)

Omblad: Corojo Domincano (2009)

Inlaga: Corojo Ligerio Domincano (2006) Viso Pelo De Oro Peruano (2008) Habano Ligerio Nicaraguense (2007)

Presentation: Två små tuffa cigarrer med kaxigt uttryck. Oljigt och snyggt täckblad med en liten grisknorr på toppen på båda. Long Live the King skimrar i en röd nyans emedan Negrito Dominicano bladet på The King is Dead är lite gråare. Gördlarna - ja ni vet själv. Jag älskar designen på Caldwell's cigarrer och lådor. En svag doft av stall från TKID och lite mera krydda i aromen från LLTK.

The King is dead. Long live the King eller Le roi est mort, vive le roi som uttrycket först uttalades när Karl den VI avled och hans son Karl den VII besteg tronen i Frankrike år 1422. Jag har för avsikt att följa Robert Caldwell's rekommendation att röka Long Live the King en kort stund efter att The King is Dead har fått slockna och dö en värdig död på kanten av mitt askfat.

Vi börjar alltså med The King is Dead

Cigarren öppnar starkt med mycket syra och en underliggande sötma. Efter den första centimetern hackar styrkan ner ett snäpp och ger plats åt cappuccino och en lång eftersmak av mjölkchoklad. Styrkan avtar efterhand men kroppen växer i samma takt. Smak av krämigt smör och gräddfil uppenbarar sej två centimeter in på rökningen. Nu ligger styrkan på medium men kroppen fortsätter att erbjuda stor volym. Mitt på hittar jag ek och vitpeppar på en lagom nivå. Smaken av mjölkchoklad blir tydligare och tydligare efterhand som brandlinjen avancerar neråt på cigarren. Den hänger kvar i eftersmaken i evighet.

Tillsammans med den syrliga undertonen kombinerar chokladen på ett delikat vis. Mot slutet är det här en mediumstark cigarr vilket ju verkar logiskt om den gode Herr Caldwell tänker sej att nästa pinne skall komplettera den första. Efter ca 10 minuter är jag klar att tända nästa. Då provar jag tronföljaren Long Live the King. Min logik säger mej att LLTK skall starta som en brakande käftsmäll. Men det gör den inte alls. Den smyger igång med försiktig rosépeppar och krämig mjukost. Mjölkchokladen från TKID hänger fortfarande kvar och ger en extra dimension åt inledningen på den nye kungen. Naturligtvis stegras styrkan efter ett par puffar och jag har inget annat att göra än att applådera Robert Caldwells pedagogiska förmåga. Det här är naturligtvis the way to go. Rosépeppar slår över i intensiv grönpeppar och möter nyfällda exotiska träslag och terpentiner från barträd.

Cigarren känns helt okey just nu men jag vette tusan om jag skulle uppskatta den lika mycket utan spåren från företrädaren.

Halvvägs är terpentinet borta och cigarren domineras av cederträ och peppar. Visst är den starkare än TKID men den blir inte overpowering. Nikotininnehållet är på en lagom nivå. Smaken av mjölkchoklad finns kvar i eftersmaken men den kommer fortfarande från min första cigarr. Det tror jag åtminstone. Samtidigt är jag rätt säker på att Long Live the King bidrar med en extra dos socker i sista halvan.

Mot slutet domineras smakprofilen av ceder på en fin balanserad nivå. Styrkan avtar och nyanser av mörk choklad och svart kaffe kommer till. Det är absolut ingen övermäktig uppgift att röka de här två cigarrerna efter varandra. Tvärtom kompletterar de varandra på ett nästan perfekt sätt.

En halvtimme efter att glöden dött sitter jag fortfarande med en härlig finish i munhålan. Kungen är död. Länge leve konungen.

Drag och brandegenskaper:

The King is Dead både brinner och drar perfekt. Stor munfyllnad av fet rök. Askan är vit och smuligt porös men det är mera regel än undantag tycker jag efter att ha rökt mycket Caldwell. Det stör inget speciellt heller om du inte är rädd för en eller annan fläck på kavajen.

Long Live the King har ett lite större motstånd i draget och rökutvecklingen är något blygsammare. Den brinner bra och lider inte av några som helst tekniska brister. Problemfri rökning helt enkelt.